

ΜΑΚΗΣ ΣΚΙΑΔΑΣ

ΕΞΠΡΕΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

www.dolphins.gr

HELLAS Ferries

Ο θαλασσινός

«Ως παιδί, τα δικά μου παιχνίδια ήταν όλα θαλασσινά, βαρκάκια και καΐκια. Το σόι της μάνας μου ήταν όλοι καϊκτσήδες. Εγώ δεν μπορούσα να σκεφθώ άλλη δουλειά να κάνω, δεν υπήρχε περίπτωση»

Ο κύριος Μάκης Σκιαδάς αποφάσισε να γίνει ναυτικός για ένα και μόνο λόγο – που τον τελευταίο καιρό τείνουμε να ξεχάσουμε. Από αγάπη για τη θάλασσα! Γνήσιος Αιγαιοπελαγίτης ακτοπλόος, γεννημένος στην Πάρο, μεγαλωμένος μέσα στη θάλασσα, από τύχη και μόνο δεν βρέθηκε στο ναυάγιο του ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ στις αρχές της δεκαετίας του 1980. Σήμερα τον βρίσκουμε πλοίαρχο σε μια δύσκολη γραμμή (Ραφήνα-Άνδρο-Τήνο-Μύκονο) και με ένα δύσκολο πλοίο (ΕΞΠΡΕΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ). Γνώριμος από χρόνια ως αξιωματικός γέφυρας, ύπαρχος και πλοίαρχος μόλις δύο χρόνια, στην ίδια πάντα γραμμή, δεν φοβήθηκε την πρόκληση του μεγάλου βαποριού. Μάκης Σκιαδάς: Με ένα προσωπικό στιλ που μας θυμίζει κάποιους από τους πλοίαρχους-θρύλους που έχουμε ζήσει και με πολλούς από τους οποίους έχει βρεθεί στην ίδια γέφυρα...

«Γεννήθηκα στην Αλυκή της Πάρου πριν από 43 χρόνια. Εκεί έμεινα μέχρι που τελείωσα το σχολείο και πήγα ως ναυτόπαις στο πρώτο μου βαπόρι. Ήταν το ΑΙΝΟΣ του Στρίντζη, το 1979. Μετά από τέσσερις μήνες έγινα ναύτης. Πλοίαρχος ήταν ο Χριστόφορος Κοτσαμπάς και ύπαρχος ο Σπύρος ο Μαντζουράτος. Σπουδαία ονόματα! Τι άλλο να πεις για τέτοιο ξεκίνημα! Κάναμε Ραφήνα-Σύρο-Πάρο και έμεινα μέχρι που πήγαμε στην Κυλλίνη και ανοίξαμε τη γραμμή για τον Πόρο της Κεφαλονιάς. Έμεινα άλλους δύο μήνες εκεί και μετά έφυγα ξανά για εδώ. Πήγα στο ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ του Αυγουστή Πολέμη που ταξίδευε από τη Ραφήνα για όλες τις Κυκλάδες ως φορητό/οχηματοαγωγό, ενώ το καλοκαίρι γινότανε και επιβατηγό. Έμεινα τρία χρόνια μέχρι που βούλιαξε».

Την ημέρα του ναυαγίου είχατε άδεια...
«Όχι ακριβώς. Είχα τραυματιστεί ελαφρά με ένα μηχανάκι και έμεινα έξω για να με ράψουνε. Έτσι τη γλίτωσα. Σχολείο μεγάλο πάντως

αυτό το βαποράκι».

Τι το ιδιαίτερο είχε;
«Από εκεί πέρασε ο καπτά Νίκος ο Κορατζάνης, ο Κώστας ο Τζώρτζης, ο Τάσος ο Παρίσης, Βέβαια, το μεγαλύτερο διάστημα με τον μακαρίτη τον Αντώνη Γαρδέλη. Ήταν σχολείο γιατί ήταν μικρό, ως φορητό είχε λίγο πλήρωμα, δώδεκα ήμασταν όλοι κι όλοι, τρεις ναύτες, ένας πρακτικός ανθυποπλοίαρχος που έκανε τον ύπαρχο και ο καπετάνιος. Το καλοκαίρι που γινόμασταν επιβατηγό, ήμασταν 35».

Υπάρχει σύγκριση των συνθηκών ασφάλειας υπό τις οποίες ταξίδευε τότε αυτό το πλοίο με αυτές που ταξιδεύετε σήμερα;
«Καμία σχέση! Μικρό βαπόρι, στον καιρό πηγαίναμε μόνο καϊκίσι... Άλλοι τότε και οι κανονισμοί. Αλλά νομίζω ότι όλοι στο βαπόρι ήτανε πραγματικοί ναυτικοί. Ήταν μικρό, μόλις 732 κόρων, ήθελε προσοχή στη φόρτωση, ταξίδευε χωρίς απαγορευτικά ως φορητό/οχηματοαγωγό με όλους τους καιρούς. Θυμάμαι μια φορά, από τη Σύρο στο Πόρτο-Ράφτη κάναμε 11 ώρες...».

Ποιο ήταν το βασικό δρομολόγιο;
«... Όπου υπήρχε ανάγκη! Το βασικό ήταν Ραφήνα-Άνδρος-Τήνος-Μύκονος-Σύρος-Πάρος-Νάξος. Το καλοκαίρι, ως ποστάλι, κάναμε και Κάρυστο-Άνδρο. Στο μεταξύ είχα πιάσει ανθυποπλοίαρχος αδιπλωτος».

Πού σας βρήκε η θλιβερή ειδηση του ναυαγίου;
«Στην Πάρο. Εκεί είχα μείνει έξω. Την ίδια μέρα του ναυαγίου, το πρωί που πέρασε το πλοίο ανεβαίνοντας για Ραφήνα, ήταν να μπω μέσα, ο γιατρός όμως επέμεινε να καθίσω άλλη μια ημέρα για να μου κόψει τα ράμματα.

«Ποιος θα σου τα κόψει στο βαπόρι;» μου είχε πει. Πάω στο λιμάνι και το λέω στον καπετάνιο... “θα μπω το βράδυ”, “εντάξει”, μου είπε. Και το βράδυ, περιμένοντάς το στο λιμάνι άκουσα στην τηλεόραση την είδηση. Φανταστείτε τι αισθάνθηκα. Για ανθρώπους που ήμασταν τρία χρόνια μαζί...».

Τι νομίζετε ότι έφταξε;
«Ακόμη και σήμερα δεν θέλω να μπαίνω σε άλλα χωράφια. Το πιθανότερο είναι μετατόπιση φορτίου και πρόκληση σπινθήρα...».

Μετά από ένα τέτοιο σοκ, πώς μπορέσατε να

συνεχίσετε;
«Δεν μπόρεσα! Τότε ήταν και το μοναδικό διάστημα που βγήκα σε ποντοπόρο. Πήγα αρχικά στο ΧΡΥΣΗ ΑΜΜΟΣ III, με καπετάνιο τον Τζώρτζη. Ως ναύτης. Αλλά καθημερινά περνάγαμε από το σημείο του ναυαγίου, σφυράγαμε, ρίχναμε λουλούδια, έρχονταν οι συγγενείς, ήταν πολύ ζεστό ακόμη. Ζήτησα λοιπόν από την εταιρεία να με στείλει σε κάποιο από τα βαπόρια της έξω, σε ένα φορητό. Έκατσα εκεί εννιά μήνες, ήρθα, πήρα το δίπλωμα του Γ' πλοίαρχου και μετά έκανα τη θητεία μου ▶

« ΜΟΥ ΑΡΕΣΕ Η ΘΑΛΑΣΣΑ, ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΣΕ ΑΥΤΗΝ ΚΑΙ ΝΑ

ΤΑΞΙΔΕΥΩ, ΣΑΝ ΧΟΜΠΙ ΝΑ ΓΥΡΝΑΩ ΓΥΡΩ ΓΥΡΩ ΤΑ ΝΗΣΙΑ »